koggoni kõlwatumaks laita ja põllult ja heinamaalt laulohealt koggoni waigistada ja ärrakeelda. Laitjattele ja arradele ühheks parremaks õppetusseks, agga marahwa auuks, panneme siis monned lühhemad loud trükki, mis iggapiddi laitmatta ja sest õiete kido wäärt on, et nemmad halleda ja armsa laulosannaga süddant pannewad likuma, ehk üht teist hea õppetusse ja maenitsusse iwwikest külwawad.

1. Emma arm on pohjato.

Millal maksan eide waewa,
Eide waewa, ella piina,
Hea emma immetis-waewa,
Käe peäla kandemisse,
Su jures suiskumisse!
Mitto ööd ollid unneta,
Mitto suitso surukseta,
Mitto päwa louneeta,
Mitto hommikut ossata!
Ei löppend tulli toasta,
Sädde ei sängi sambaasta
Hobbo halli rakkeesta,
Naene ei nori rideesta!
Otsis lapse lausujaida,
Nore nutto-wõttiaida;
Lubbas lamba lausujale
Kitse kelekatsujale,
Tuhkro runa tusiale! —
Minna kiusta kiljatasin,
Soota suda maigutasin! —
Moistaksin suul tännada,
Kelel anda aitümmada,
Kele paelula palluda:
Jummalale eide hinge!
Südda Jesusse sülleje!
Käed Maarja käddeje!
Põlwed loja põrmandale!
Eide kopsul ma kossusin,
Eide maksal ma maggasin,
Purgesin eide pusaluda! —

Laulikule peab andeks andma, et lausuad ja tusiad nimmetab. Sellega ei tahha temma mitte lausumist heaks kita, muud-